

Η Αντιγόνη Λυμπεράκη στο Ποτάμι και το φιλελεύθερο ξέπλυμα των ελίτ

του Κωνσταντίνου Μυλωνά

Με το ξέσπασμα της κρίσης έκανε και το ντεμπούτο της στα media η πανεπιστημιακός οικονομολόγος Αντιγόνη Λυμπεράκη, με το πάντα συγκρατημένο και μειλίχιο ύφος της, κυρίως μέσω τηλεοπτικών εκπομπών. Πίσω όμως απο αυτό το ύφος πάντα κάτι δεν πήγαινε καλά, είτε επρόκειτο για τον προφορικό της λόγο είτε για τον γραπτό, ανεξάρτητα απο το κόμμα που εκπροσωπούσε κάθε φορά (διότι έχει αλλάξει 3-4 απο τότε). Σε πρώτο επίπεδο, παρατηρούσαμε πάντα μια απίστευτα αποϊδεολογικοποιημένη τεχνοκρατική, δήθεν ουδέτερη, αποφορτισμένη και τραγικά μονοδιάστατη ερμηνεία των πραγμάτων, παράλληλα με ένα κακουργηματικό στρογγύλεμα και άμβλυση γωνιών, απόψεων, θέσεων και επιλογών. Αδιανόητο για έναν άνθρωπο με τόση εμπειρία (πολλά χρόνια στην Αριστερά, καθηγήτρια στο Πάντειο κ.α.) να εμμένει σε απλοϊκές ερμηνείες και αοριστίες, διανθίζοντας τες με συνεχείς παραβολές και αλληγορίες, λες και είναι η θεία Λένα. Καταλήγουμε όμως στο οτι η νεοφιλελεύθερη γραμμή και τα συγκεκριμένα κέντρα εξουσιών που η Λυμπεράκη ακολουθεί, υπηρετεί και προστατεύει με τον επιστημονικό της μανδύα απο τις αρχές του '90 μέχρι σήμερα, επιβάλλουν αυτο το στρογγύλεμα και τον εξωραϊσμό.

Δεν είναι δύσκολο να κατανοήσει κανείς τι υποκρύπτει αυτή η περσόνα που έχει υιοθετήσει η Λυμπεράκη. Σε απόλυτη ευθυγράμμιση με την κυνική εκπρόσωπο της Τρόικας Μιράντα Ξαφά (είχαν συνεργαστεί και στην Δράση), όχι με ωμό τρόπο όπως αυτή αλλά με αλληγορίες, επίκληση στην κοινή λογική, χαζό χιούμορ (λίγο καλύτερο απο αυτό πρώην συναδέλφου της-γνωστού πολιτικού αστέρα των social media-) και πολλά χαμόγελα. Και όπως είναι φυσικό, παρά τις όποιες εξαιρέσεις, οι νεοφιλελεύθεροι ανέκαθεν επέλεγαν (με ευγένεια και savoir vivre πάντα) τον μανδύα της Κοινής Λογικής και τον σφετερισμό του "Κέντρου" για να ωραιοποιήσουν τις νεοθατσερικές πολιτικές τους, αναμασώντας σαθρά αντιεπιστημονικά επιχειρήματα περι αόριστου παντοδύναμου ανταγωνισμού που λειτουργεί πάντα και παντού χωρίς καμία κρατική παρέμβαση, για την αόρατη χείρα της αγοράς που σώζει και άλλα παραμύθια που φαίνονται λιγότερο πειστικά και απο αυτά του Χαντς-Κρίστιαν Άντερσεν. Έτσι, η μετανάστευση βαπτίζεται ευέλικτη κινητικότητα, οι πλειστηριασμοί τόνωση και ενδυνάμωση της αγοράς κοκ.

Άνθρωποι αποκομμένοι απο την πραγματική οικονομία και την κοινωνία, απόλυτα υποταγμένοι στις αγορές, εντολοδόχοι ξένων κερδοσκοπικών κέντρων που έχουν κόψει κάθε παραγωγική ανάσα στην ελληνική κοινωνία, επιβάλλοντας παντού τις καταστροφικές συνέπειες της εσωτερικής υποτίμησης και των ιδιωτικοποιήσεων. Ο απώτερος σκοπός είναι να επιτευχθεί η μακροχρόνια, αδιάκοπη συνέχιση των ίδιων πολιτικών και το στράγγισμα της αγοράς ώστε να δημιουργηθούν οι αυστηροί μηχανισμοί και οι διαδικασίες που θα ρίχνουν και το τελευταίο ευρώ που θα παράγεται στη χώρα σε συγκεκριμένες τσέπες. Σημειώνουμε πως οι 500 πιο κερδοφόρες επιχειρήσεις διπλασίασαν τα κέρδη τους εν μέσω κρίσης (στοιχεία ICAP- GROUP).

Παρόλη όμως την τακτική της παρουσίασης εύληπτων, μονοδιάστατων, απλοϊκών υποβολιμαίων μηνυμάτων, δεν κατάφεραν στις τελευταίες εκλογές να προσελκύσουν ψηφοφόρους, μιας και ο κόσμος όσο και να έχει παθητικοποιηθεί και τρομοκρατηθεί δεν έχει εσωτερικεύσει τον εξουσιαστικό λόγο σε τέτοιο βαθμό που να ψηφίζει το σχοινί που θα κρεμάσει αυτόν και τα παιδιά του. Στις τελευταίες εκλογές, Δράση-Γέφυρες-Δημιουργία Ξανά απέτυχαν παταγωδώς, συλλέγοντας ψήφους κυρίως απο γειτονιές της Εκάλης. Έτσι,

η Λυμπεράκη αποφάσισε πως σε αυτές τις εκλογές θα έπρεπε να υπερασπίσει τις θέσεις της μέσα από το Ποτάμι, το νέο πολιτικό μόρφωμα που δημιουργήθηκε ώστε να γίνει μια νέα προσπάθεια να παρουσιαστούν οι ίδιες απάνθρωπες πολιτικές, επενδυμένες με τα τηλεοπτικά ευφάνταστα τερτίπια του αρχηγού του, ψαρεύοντας αυτή τη φορά σε ένα πιο ευρύ μικρομεσαίο, απολίτικ ή αναποφάσιστο ακροατήριο που θα έχει το άλλοθι πως ψηφίζει "Κέντρο", είτε από άγνοια είτε από επιλογή, ώστε να μην θεωρηθεί ακραία συστημικό.

Το Ποτάμι, δημιούργημα των εξουσιαστικών οικονομικών ελίτ, κατασκευάστηκε ακριβώς για να απορροφήσει κραδασμούς και να συσπειρώσει τους ακραίους "μεταρρυθμιστές", έχοντας ως ομπρέλα μια επικοινωνιακή στρατηγική τηλεοπτικού και life style χαρακτήρα που προσπαθεί να επενδύσει στα πιο αποχαυνωμένα ένστικτα που καλλιέργησαν στους πολίτες τις τελευταίες δύο δεκαετίες τα ελληνικά media, μετατρέποντας τους σε μαζοάτομα που ερμηνεύουν την ζωή μέσα από τον κυρίαρχο λόγο και όχι μέσα από τα δικά τους καθημερινά βιώματα. Το Ποτάμι, ωστόσο, δεν χάνει ευκαιρία να αποδεικνύει την φύση του, να αποκαλύπτει, δηλαδή, πως πρόκειται για ένα κόμμα χωρίς αρχές και αξίες, για ένα κόμμα πολιτικού πλιάτσικου με σαθρό κορμό, αρχηγικό, χωρίς δημοκρατικές εσωτερικές διαδικασίες. Αρκει να δει κανείς τις καταγγελίες που έγιναν από πρώην στελέχη και εθελοντές που αποχώρησαν από την στιγμή που είδαν το σύνθημα «Πολιτική χωρίς Πολιτικούς» να μετατρέπεται σε «Πολιτική με κομματικά απομεινάρια και κρυφές ατζέντες». Μάλιστα μετά την συμπόρευση με τον μεταρρυθμιστή Λυκούδη και τις συζητήσεις με τη Φιλελεύθερη Συμμαχία του Γρ. Βαλλιανάτου (που ναυάγησαν με κατηγορίες απέναντι στο Ποτάμι για αντιθεσμικές πρακτικές διακρίσεων, αποκλεισμών και παρεμβάσεων σε εσωτερικά θέματα της ΦιΣυ), το Ποτάμι συμπορεύεται με την νεοφιλελεύθερη Δράση του Σκυλακάκη, για πολλά χρόνια στελέχους και βουλευτή της ΝΔ. Έτσι, για να μην μας μείνει καμία αμφιβολία για το τι είδους κοινωνικά στρώματα θέλει να εκφράσει.

Την ίδια στιγμή εξαπολύεται από τον Στ. Θεοδωράκη μια ανευ προηγουμένου επίθεση σε κοινωνικές ομάδες (είπαμε, ουδετερότητα και ίσες αποστάσεις προς τους υπεύθυνους για την κρίση και elite απέναντι στον λαό), δηλώνοντας για παράδειγμα αντίθετος σε οποιαδήποτε αύξηση κατώτατου μισθού, αφού, όπως δήλωσε, θα ξοδευτεί σε τρόφιμα και καύσιμα, που αυξάνει τις εισαγωγές και κατ' επέκταση το έλλειμμα! Κερασάκι στην τούρτα αποτελεί η παρουσία στις τάξεις του κόμματος ανθρώπων όπως ο "φιλόσοφος" του συστήματος Στέλιος Ράμφος, ο οποίος σε εκδήλωση του Ποταμιού έφτασε στο σημείο να εξάρει την Χούντα των συνταγματαρχών, δεικνύοντας τον γνωστό μύθο πως το καθεστώς άφησε μηδενικό δημόσιο χρέος! Ασφαλώς, η επερχόμενη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ και η ταυτόχρονη πολυεπίπεδη ήττα των νεοφιλελεύθερων και δεξιών πολιτικών πολιτικά, ιδεολογικά και κοινωνικά, κινητοποιεί τους συντηρητικούς μηχανισμούς και τις ελίτ, ώστε να δημιουργηθούν αντιστάσεις και διαφόρων τύπων προσβάσεις στην εξουσία. Οπότε, ένα κόμμα που θα παριστάνει ψευδεπίγραφα το Κέντρο θα ήταν ιδανικό για να μπλεχτεί στα πόδια του ΣΥΡΙΖΑ, ελέγχοντας την κυβερνητική πλειοψηφία.

Επιστρέφοντας στην Αντ. Λυμπεράκη, παρατηρεί κανείς εύκολα πως σε κάθε άρθρο της δεν χάνει ευκαιρία να επιτίθεται στον κόσμο της εργασίας, προτείνοντας την κινεζοποίηση του. Στις 06/02/2014 σε άρθρο της στην Athens Voice με τίτλο "Το αόρατο ρήγμα και οι ορατές μας πλάνες" αναφέρει: «νόμοι(σσ.προστασίας ισότητας και απασχόλησης) κομμένοι και ραμμένοι για το Δημόσιο (και με την υπόθεση ότι κάποιος θα μας δανείσει να τους εφαρμόσουμε με γενναιοδωρία...). Τώρα, αν οι επιχειρήσεις είναι μικρές, αν δεν μπορούν να χάνουν κάθε τόσο τις εργαζόμενές τους, αν δεν τους περισσεύουν να πληρώνουν από την

τσέπη τους την ισότητα(!!!!!!)...ε τότε ας κλείσουν». Για την κ. Λυμπεράκη δηλαδή (η οποία παίρνει απο το 1989 έως σήμερα μισθό απο Δημόσια Πανεπιστήμια), το Δημόσιο έδινε τόσα χρόνια το κακό παράδειγμα αφού (άκουσον άκουσον) επέβαλλε κανόνες κοινωνικής προστασίας που ευθύνονται, όπως αφήνει να εννοηθεί, για τις στρεβλώσεις και για την αναιμική ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας. Επίσης, σύμφωνα με την "λογική" της, η εφαρμογή των νόμων ισότητας και κοινωνικής προστασίας επαφίεται στην διακριτική ευχέρεια της άορατης χείρας της αγοράς.! Άραγε, σε ποια σύγχρονη πολιτισμένη χώρα μας παραπέμπει η κ. Λυμπεράκη με αυτά που λέει και τι είδους κοινωνία φαντασιώνεται; Μάλλον μοιράζεται την ίδια φαντασίωση με έναν πρώην συνάδελφό της, ο οποίος πρότεινε την δημιουργία Ειδικών Οικονομικών Ζωνών στην Ελλάδα με αντίτιμο ένα πιάτο φαγητό. Την ίδια στιγμή, οι συζητήσεις περί λιστών Λαγκάρντ, εθνικής κυριαρχίας, φοροδιαφυγής, σκανδαλώδων φοροαπαλλαγών είναι για την κ. Λυμπεράκη και τους ομοίους της "κουβέντες καφενείου" (δήλωση στο STAR).

Φυσικά, η Λυμπεράκη δεν διστάζει να συμμαχεί με την συγκυβέρνηση και να επικροτεί την κυρίαρχη προπαγάνδα (είπαμε ουδετερότητα και ίσες αποστάσεις, επιστημονικά πάντα). Πρόσφατα προκάλεσε σάλο στο διαδίκτυο με φωτογραφία που κοινοποίησε στο προφίλ της στο twitter, όπου έδειχνε τα άδεια ράφια ενός σούπερ μάρκετ, υποτίθεται από την Αγία Πετρούπολη, για να προπαγανδίσει σχετικά με την υποτίμηση του ρώσικου νομίσματος. Με την διαφορά πως αυτή η φωτογραφία (συνοδευόμενη από ειρωνική λεζάντα που καταφερόταν κατά του Τσίπρα) ήταν φωτογραφία αρχείου από το Τόκιο μετά το τσουνάμι του 2011! Σε αυτο το σημείο δεν θα ήταν άκαιρο να προστεθεί το γεγονός πως επιλέχτηκε η παρούσα συγκυρία για να διεκδικήσει η Λυμπεράκη βουλευτική έδρα, μιας που η πρώτη της εξαδέλφη, Ντόρα Μπακογάννη, θα εκτεθεί στην Α' Αθήνας. Ίσως, η οικογένεια Μητσοτάκη βρήκε και μέσα στο Ποτάμι το αποκούμπι της. Βεβαίως, μεταπολιτευτικά δεν έχει υπάρξει κόμμα που να καμώνεται το Κέντρο χωρίς να έχει δώσει το παραμικρό δείγμα γραφής, ή που να λέει ξεδιάντροπα πως θέλει να συγκυβερνήσει με όποιον κι αν βγει πρώτο κόμμα (δήλωση Λυμπεράκη στο STAR). Την ίδια στιγμή όμως, η κριτική που γίνεται στην κυβέρνηση δεν αφορά κανένα ζήτημα στρατηγικής και ουσίας, αλλά έγκειται μόνο σε τεχνικά μικροζητήματα και ασφαλώς σε επιτάχυνση των ιδιωτικοποιήσεων και κατάργηση κάθε υπόλοιπου κοινωνικού δικαιώματος, ενώ την ίδια στιγμή που μας λέει πως κατα τα εννέα δέκατα η συγκυβέρνηση όλα τα κάνει σωστά, συμπληρώνει πως και οι δυο (συγκυβέρνηση και ΣΥΡΙΖΑ) φέρνουν την κοινωνία στο γκρεμό!

Μια άλλη πηγή προπαγάνδας των νεοφιλελεύθερων, σαν την Λυμπεράκη, είναι η ανεύρεση φτηνών επιχειρημάτων σχετικά με την λειτουργία δημόσιων οργανισμών. Αγαπημένο παράδειγμα τους είναι ο Οργανισμός της λίμνης Κωπαΐδας ο οποίος υποστηρίζεται πως είναι παράλογο να υπάρχει αφού η λίμνη έχει αποξηρανθεί! Ο μέσος πολίτης είναι πολύ φυσικό να προβληματίζεται ή και να πείθεται ακούγοντας μια τέτοια "λογική" κραυγαλέα προπαγάνδα. Όπως αναφέρει σε άρθρο του ο Βιολόγος Κώστας Ζαχαριάδης "Για την Κωπαΐδα ρε γαμώτο" :

“Ο Οργανισμός Κωπαΐδας υπάρχει και δεν είναι σφραγίδα. Φυσικά, το αντικείμενό του δεν είναι η αποξήρανση της λίμνης. Αυτή έχει συντελεστεί από ογδοηκονταετίας. Ένα από τα αντικείμενα είναι η αποστράγγιση, όταν αποξηραίνεται μια περιοχή που για χιλιάδες χρόνια μαζεύονται και λιμνάζουν με φυσικό τρόπο ύδατα, όταν υπάρχει εκτεταμένη αγροτική και κτηνοτροφική παραγωγή, σίγουρα υπάρχει χώρος και λόγος για την ύπαρξη και λειτουργία ενός τέτοιου φορέα. Όποιος έχει την στοιχειώδη ευρωπαϊκή εμπειρία κατανοεί το

αυτονόητο του επιχειρήματος αλλά και την επικοινωνιακή χυδαιότητα που επιχειρείται. Λειτουργούσε μέχρι σήμερα άψογα και υποδειγματικά; Προφανώς και όχι... Αλλά αυτό δεν αποτελεί ούτε επιχείρημα ούτε δικαιολογία για να κλείσει. Όταν δεν έχει γίνει αξιολόγηση δομών, όταν δεν έχουν καθοριστεί οι προβλεπόμενοι στόχοι, τότε, δεν μπορεί να αξιολογηθεί η απόδοση και να αποδοθούν ευθύνες ούτε και να γίνουν βελτιωτικές κινήσεις. Αυτό που επείγει να γίνει είναι εποπτεία, έλεγχος και εμπλοκή της τοπικής κοινωνίας. Να ολοκληρωθούν τα διαχειριστικά σχέδια στα υδατικά διαμερίσματα και ο οργανισμός Κωπαΐδας να προσαρμοστεί στα ευρωπαϊκά δεδομένα ώστε να διαχειριστεί αυτό το νευραλγικό για την τοπική κοινωνία και οικονομία ζήτημα για το οποίο είχε ιδρυθεί. Το κλείσιμο του Οργανισμού όμως, σε καμιά περίπτωση δεν θα λύσει τα προβλήματα, αντίθετα μάλλον, θα προκαλέσει άλλα. Σε καμιά ευρωπαϊκή χώρα, σε καμιά μη τριτοκοσμική οικονομία παγκοσμίως δεν κλείνουν τέτοια φορείς διαχείρισης. Τους ιδρύουν!"

Είναι γνωστή η λυσσαλέα επίθεση εναντίον κάθε έννοιας δημόσιου χαρακτήρα αγαθών και υπηρεσιών με στόχο να απαξιωθούν με κάθε τρόπο πρακτικά και νοητικά στη συνείδηση των πολιτών οι δημόσιες υπηρεσίες και φυσικά οι δημόσιοι υπάλληλοι. Ακόμα και η διάψευση του μύθου των εκατομμυρίων υπαλλήλων που κράδαιναν σαν επιχείρημα δεν ήταν αρκετή για να μειώσουν τις ποσότητες λάσπης που εκσφενδόνιζαν. Η διάψευση αυτή ήρθε με την απογραφή των δημοσίων υπαλλήλων η οποία έδειξε πως ο αριθμός περιορίζεται στους 636.188 τακτικούς, 49.546 έκτακτους και 20.242 εργαζόμενους με άλλες μορφές εργασίας (δηλώσεις Δ.Ρέππα 10/4/2012). Και όμως αυτό το στοιχείο δεν επηρέασε καθόλου τον Στέφανο Μάνο, ο οποίος, πιστός στις ιδεολογικές εμμονές του, δεν δίστασε τον Μάιο του 2012 να ζητήσει την απόλυση 400.000 δημοσίων υπαλλήλων για να εξυγιανθεί το Δημόσιο. Φυσικά για τον κ. Μάνο και τους ομοίους του τα προβλήματα και οι στρεβλώσεις του Δημοσίου δεν σχετίζονται με τον εναγκαλισμό του κράτους με τα συμφέροντα, ούτε με την συνεχή μείωση δαπανών, ούτε με τις πελατειακές ανορθολογικές λογικές, ούτε με την έλλειψη μηχανοργάνωσης κλπ. Φταίνε μόνο οι Δημόσιοι υπάλληλοι σαν φυσικές υπάρξεις. Μα ασφαλώς αυτοί αποτελούν το εμπόδιο στο ξεπούλημα και στον μακροπρόθεσμο στόχο να ακρωτηριαστεί το κράτος ώστε να καταστεί αδύναμο και ανίκανο να επιτελέσει οποιαδήποτε λειτουργία, να απολέσει κάθε πυλώνα δυνατότητας εφαρμογής δημόσιας πολιτικής. Τέλος, ακόμα μια διάψευση στις θεωρίες των Νεοφιλελεύθερων και Δεξιών εγχώριων τρικοκάνων προήλθε από την έρευνα στα πλαίσια της «Έκθεσης Ανταγωνιστικότητας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής» που πραγματοποιήθηκε από τους ερευνητές του αυστριακού Ινστιτούτου Οικονομικών Ερευνών και των Πανεπιστημίων του Στρασβούργου και του Μαγδεμβούργου («The size and performance of public sector activities in Europe») η οποία αποδεικνύει ότι στην Ελλάδα το ποσοστό των δημοσίων υπαλλήλων επί του συνόλου των εργαζομένων είναι 11,4%, ποσοστό που είναι ένα από τα 4 χαμηλότερα σε όλη την Ευρώπη, με παρόμοια κατάταξη και στο μισθολογικό κόστος![1]

Ανακολουθίες και τακτικές που είναι εξόφθαλμα πλέον απατηλές και επικίνδυνες για την Δημοκρατία και για την ελληνική κοινωνία. Νοοτροπίες που μετατοπίζουν τον δημόσιο διάλογο σε άνευ ουσίας ζητήματα, αμαυρώνουν κατακτήσεις, αναμασούν την Παγκάλεια ρητορική του "Μαζί τα φάγαμε", σπιλώνουν συνειδήσεις, τρομοκρατούν στα τυφλά, επικροτούν την θεωρία των Δύο Άκρων, τον κοινωνικό δαρβινισμό και αυτοματισμό, ενώ δημιουργούν σύγχυση και αποπροσανατολισμό επιστρατεύοντας λυσσαλέα κάθε μηχανισμό που θα κόψει ψήφους απο τον ΣΥΡΙΖΑ. Η διαμάχη της "Κεντροαριστεράς" μεταξύ ΠΑΣΟΚ-Ποταμιού-κόμματος Παπανδρέου σίγουρα θα προκαλέσει πολύ γέλιο σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται απο ένδεια επιθεωρησιακών νούμερων, ωστόσο σε καμιά περίπτωση δεν

θα μπορεί ο κόσμος να εμπλακεί σε αυτή την συζήτηση/διαμάχη γύρω από το μέλλον ή την ύπαρξη μιας σοσιαλδημοκρατίας, η οποία έχει ταυτιστεί εδώ και πολλά χρόνια με τα συμφέροντα των πολυεθνικών ομίλων, κόντρα και ενάντια στα θεμελιώδη δικαιώματα και στις αδιαπραγμάτευτες ανάγκες του ανθρώπου για αξιοπρεπή διαβίωση, ίσες ευκαιρίες, παιδεία, υγεία, κοινωνική προστασία. Αξίες και ανάγκες οι οποίες δεν μπορεί να είναι αντικείμενο διαπραγμάτευσης πόσο μάλλον με γνώμονα το ύψος του χρέους, των Spreads και των Cds.

[1]*περισσότερα στοιχεία στο άρθρο του Ν.Μπογιόπουλου ΕΔΩ